

Skriveoppgave 1

a 662

Norsk var det første språket jeg lærte.

"Kra, kra, kra!" Lydene fra kråkene fikk meg til å skjelve. "Thomas, er du sikker på at dette gjør bra?" sa jeg med skjelven stemme. "Mary, tror du virkelig at det finnes spøkelses der?" Thomas lo litt. "Vel..." nølte jeg. "Det er bare snakk om et kjapt veddemål." Det var kaldt og fuktig ute. Typisk skummelt! Vi gikk mot en gammel hytte. Hytten var slitt og malingen var bare små flakk som stakk ut. Thomas stoppet rett foran døra inn til hytten. Jeg sto litt lenger unna han. Jeg så et ansiktsuttrykket til Thomas forandret seg til mer usikkert. Han tok grep om håndtaket, presset det ned, og tok et steg inn. "Kommer'u eller?" sa Thomas og stirret på meg. "Ja... jo." Jeg gikk sakte inn døren. Inne i hytten, eller det alle kaller et spøkeshus, var det mørkt. Det var hvite tepper som lå over møblene. Det var en sliten trapp der, som sto plassert over mange malerier. Thomas tok opp en fyrstikk og tente den på, med lighteren som lå i skoens hans. For å si det sann: så hjalp ikke fyrstikken så mye. "Jeg sjekker underetasjen, og du sjekker over etasjen," sa Thomas og så på meg.

Jeg nølte og stirret forvilet tilbake på Thomas. Thomas snudde seg og gikk innover i huset. Jeg snudde meg og gikk mot den gamle trappen. Jeg gikk sakte opp trappen. "Fader as!" Hørte jeg Thomas skrike. Jeg stoppet og sto helt stille. Over etasjen var det mørkt, så jeg kunne ikke se så mye. Det var helt stille. "Hjelp!" Skriket var høyt og skjærende. "Thomas!" skrek jeg. Ingen svarte. Jeg gikk sakte ned trappen. Hjertet banket. Jeg kunne høre meg selv poste. Når jeg var nede gikk jeg innover i huset. Det var stapp mørkt der. Thomas lagde ingen fler lyder. Jeg stønset, og så meg rundt. Det var noen som pustet meg i nakken. Jeg sto muse stille. Hjertet banket enda fortere. Jeg kunne kjenne en kald hånd på skulderen. Det var da jeg løp. Jeg løp mot den gamle tredøren. Jeg slo og sparket, men den ville ikke åpne seg. Det var noen fler her. Plutselig kjente jeg en hånd rundt nakken. Jeg skrek i siste øyeblikk. Det suste kjappe bilder fra livet mitt tidligere igjennom hodet mitt. Så fikt jeg på det gamle tregulvet i det gamle, forlatte huset.

Og uansett hvor mange og muse som lette etter oss, var det ingen som så oss igjen.